

Sygn. akt: I C 1523/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Zawierciu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Wolak
Protokolant:	stażysta Sylwia Duma-Syrek

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2018 r. w Zawierciu

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda A. K. kwotę 2.448,44 (dwa tysiące czterysta czterdzieści osiem 44/100) zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.833,44 (jeden tysiąc osiemset trzydzieści trzy 44/100) zł od dnia 07.02.2017r. do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda A. K. kwotę 766,14 (siedemset sześćdziesiąt sześć 14/100) zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 1.217,00 (jeden tysiąc dwieście siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- oddala powództwo w pozostałej części.

Sygn. akt I C 1523/16

UZASADNIENIE

Powód A. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) SA w W. na jego rzecz kwoty 1.833,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17.04.2016r. oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego, a ponadto kwoty 615 zł tytułem kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw, jako zwrotu wydatków poniesionych na wykonanie przez zewnętrznego usługodawcę prywatnej opinii – kalkulacji naprawy w systemie A..

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 31.03.2016r. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej nabył na podstawie umowy cesji wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę rzeczową w pojeździe o nr rej. (...) od pierwotnego poszkodowanego – I. S., w stosunku do strony pozwanej. Poszkodowana w dniu 16 marca 2016r. była właścicielem samochodu marki C. o numerze rej.(...) i w tym dniu jej pojazd został uszkodzony w kolizji drogowej, której sprawca kierował pojazdem, którego posiadacz zawarł umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności posiadaczy pojazdów mechanicznych w towarzystwie ubezpieczeniowym pozwanego. Pozwany po zgłoszeniu szkody dokonał oględzin przedmiotowego pojazdu i sporządził kosztorys naprawy, na podstawie którego złożył poszkodowanej oświadczenie o przyznaniu odszkodowania w kwocie 1 447,35 zł. Z treści kosztorysu wynika,

że pozwany zaniżył stawki roboczogodzin prac naprawczych, a także bezpodstawnie obniżył wartość materiałów i zastosował amortyzację cen części, które miały być wykorzystane do naprawy. Powód przed złożeniem pozwu zlecił oszacowanie wysokości szkody, a po uzyskaniu opinii określił różnicę należną do wypłaty od strony pozwanej na kwotę 1 833,44 zł, to jest części odszkodowania nie wypłaconej przez stronę pozwaną, a stanowiącej różnicę pomiędzy prawidłowo ustalonym kosztem naprawy, określonym przez rzeczoznawcę w prywatnej opinii na kwotę 3.280,79 zł, a wypłaconym przez pozwaną odszkodowaniem w kwocie 1.447,35 zł. Powód pismem z dnia 6 maja 2016r. wezwał stronę pozwaną do zapłaty w/w kwoty wraz z odsetkami od dnia 17.04.2016r. Jednocześnie przekazał pozwanemu zawiadomienie o dokonany przelew wierzytelności. Żądanie w oznaczonym w wezwaniu 7 – dniowym terminie nie zostało spełnione.

Z powołaniem na uchwałę Sądu Najwyższego podjętą w składzie 7 sędziów z dnia 12.04.2012r. III CZP 80/11 oraz orzecznictwo sądów powszechnych powód podniósł, że za utrwalony zarówno w judykaturze, jak i w orzecznictwie sądów powszechnych należy uznać pogląd, iż poszkodowany, a więc i jego następca prawny, może domagać się od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej odszkodowania ustalonego według cen oryginalnych części zamiennych i faktycznych stawek robocizny, stosowanych przez warsztaty w miejscu zamieszkania poszkodowanego. Nieistotnym dla rozstrzygnięcia jest przy tym okoliczność, czy naprawa przedmiotowego pojazdu została dokonana i za jaką kwotę. Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 17.04.2016r. co do kwoty 1.833,44 zł z uwagi na upływ w tym dniu 30-dniowego terminu od zgłoszenia szkody, w którym to strona pozwana miała obowiązek dokonać likwidacji szkody, zgodnie z art. 14 ust.1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych.

Powód domagał się także zasądzenia zwrotu kwoty 615 zł tytułem zwrotu kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia roszczenia. Bez wykonania prywatnej opinii – kalkulacji, nie byłoby możliwe prawidłowe określenie wartości przedmiotu sporu. W tym zakresie powód powołał się na stanowisko przedstawione w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18.05.2004r. sygn. III CZP 24/04.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm. (k.59-61 akt) Pozwany wносиł również o przekazanie sprawy do rozpoznania właściwemu sądowi to jest do Sądu Rejonowego w Częstochowie Wydziału VIII Gospodarczego, ponieważ zarówno powód jak i pozwany są przedsiębiorcami. Ponadto poszkodowana I. S. podała adres zamieszkania w C.. Wszystkie sprawy, które pozwany toczy na podstawie cesji wierzytelności, które powodowie nabyli od poszkodowanych konsumentów prowadzone są przed sądem gospodarczym.

Pozwany nie kwestionował samego faktu zaistnienia deliktu uzasadniającego odpowiedzialność sprawcy wypadku i w dalszej kolejności pozwanego w związku z zawarciem przez posiadacza pojazdu mechanicznego umowy ubezpieczenia OC komunikacyjnego. Okolicznością niesporną jest również wypłata przez pozwanego na rzecz poszkodowanego kwoty 1.447,35 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd marki C. nr rej. (...). Pozwany kwestionował natomiast, aby szkoda majątkowa w pojeździe była większa niż ustalona przez pozwanego. Na podstawie art. 363 kc oraz art. 354 kc w związku z art. 826 kc wynika, że poszkodowany jest zobowiązany do minimalizacji rozmiaru szkody i współpracy z ubezpieczycielem przy wykonaniu zobowiązania. Ubezpieczyciel zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania obejmującego niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Kosztorys naprawy (...) SA, na podstawie którego dokonano wypłaty odszkodowania został wykonany w oparciu o technologię określoną przez producenta pojazdu, dostępną w oprogramowaniu niezależnych dostawców systemów eksperckich. Ubezpieczyciel na podstawie art. 361 § 2 kc i art. 363 § 2 kc w ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie takiego stanu oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu, jak przed zdarzeniem. (...) SA oferował poszkodowanemu pomoc w zakresie wskazania warsztatu, który zrealizuje naprawę zgodnie z kwalifikacją i za kwotę wskazaną w kalkulacji (...). W tej sprawie poszkodowany nie skorzystał z pomocy (...) przy wykonaniu naprawy, zatem brak współpracy z (...) nie może negatywnie wpływać na wysokość zobowiązania (...). Tymczasem powód nie udowodnił, dlaczego prawidłową miałaby być stawka roboczogodziny wyższa niż określona przez pozwanego. Tym bardziej, że kodeks cywilny

wymaga dla oceny wysokości odszkodowania zastosowania średnich cen rynkowych, a powód na tę okoliczność nie przedstawił dowodu. Jeżeli powód twierdzi, że koszty naprawy są wyższe niż wskazane przez pozwanego, to powinien udowodnić jakiego rodzaju części zamiennie zostały zastosowane przy naprawie pojazdu poszkodowanego. Pojazd poszkodowanego w dacie kolizji miał 12 lat. Przy wyliczeniu wysokości odszkodowania należy brać pod uwagę stan techniczny pojazdu przed wypadkiem, zakres uszkodzeń, techniczne i ekonomiczne podstawy do uznania, że naprawa jest racjonalna. A także ocenić czy z uwagi na powyższe naprawa pojazdu powinna zostać wykonana przy użyciu tzw. zamienników – części zamiennych nowych albo części oryginalnych. Na potwierdzenie swego stanowiska pełnomocnik pozwanego przywołał orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 12.04.2012r. III CZP 80/11.

Pozwany sprzeciwiał się również zasadzeniu kosztów opinii rzeczoznawcy prywatnego. Powód jest przedsiębiorcą zawodowo trudniącym się dochodzeniem wierzytelności pochodzących z deliktu. Zdaniem pozwanego opinia prywatna nie była konieczna do wytoczenia niniejszej sprawy. Wydatek na poczet opinii nie jest wydatkiem poszkodowanego, lecz przedsiębiorcy, który chce na tej szkodzie zarobić. Zatem nie ma jakiegokolwiek związku z wypadkiem w wyniku którego doszło do uszkodzenia pojazdu poszkodowanego. Pozwany podnosił zarzut braku adekwatnego związku przyczynowego kosztów opinii rzeczoznawcy ze zdarzeniem wywołującym szkodę. Jeżeli jednak uznać, że wydatek ten był uzasadniony, to nie można żądać zapłaty w wartości łącznie z podatkiem VAT. Powód jest podatnikiem podatku VAT i ma prawo do odliczenia tego podatku i w tym zakresie nie poniósł szkody. Co więcej koszt wyceny zdaniem pozwanego jest wygórowany.

Ponadto pozwany sprzeciwiał się zasadzeniu odsetek ustawowych określonych w pozwie. Podnosił, że od wypłaty odszkodowania poszkodowany nie wnosił zastrzeżeń do sposobu określenia odszkodowania. Dopiero umową cesji poszkodowany dokonał przeniesienia wierzytelności – jednak w umowie cesji ta wierzytelność nie jest określona co do kwoty, czyli strony umowy cesji nie wiedziały jaka wartość jest przenoszona cesją i czy w ogóle taka wierzytelność istnieje. Określenie wysokości wierzytelności dokonało się poprzez działanie powoda, który zlecił wycenę. Zatem dopiero w dacie wyceny – opinii prywatnej wykonanej na zlecenie powoda doszło do określenia innej wartości niż uczynił to pozwany. Pozwany nie pozostaje więc w opóźnieniu w realizacji świadczenia. Poszkodowany zdecydował się zbyć wierzytelność, lecz nadal nie wiadomo za jaką cenę i w związku z tym nie wiadomo jaka jest wartość szkody w majątku powoda.

W piśmie procesowym z dnia 20.02.2017r. pełnomocnik powoda, ustosunkowując się do odpowiedzi na pozew, podtrzymał żądanie pozwu w całości i dodatkowo uzasadnił swoje stanowisko w sprawie. (k.71-75 akt)

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Częstochowie Wydziałowi Gospodarcemu według właściwości funkcjonalnej, bowiem sprawa została już przekazana do rozpoznania według właściwości miejscowej Sądowi Rejonowemu w Zawierciu na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 20 lipca 2016r. sygn. akt I C 5260/16 (k.27 akt). Zgodnie z art. 200 § 2 kpc Sąd Rejonowy w Zawierciu jest związany treścią tego prawomocnego postanowienia i nie ma możliwości ponownego przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył co następuje:

W dniu 16 marca 2016r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego został uszkodzony samochód marki C. (...) o nr rej. (...), którego właścicielem była I. S.. Sprawcą kolizji był inny uczestnik ruchu drogowego. W chwili kolizji samochód sprawcy był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej, na podstawie umowy zawartej ze stroną pozwaną. Pozwany ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność za zaistniałą szkodę i co bezsporne, po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym przyznał i wypłacił poszkodowanej odszkodowanie w kwocie 1 447,35 zł. Podstawę ustalenia wysokości odszkodowania stanowił kosztorys sporządzony w dniu 16.03.2016r. (k.16 akt – informacja o przyznaniu odszkodowania z dnia 23.03.2016r., k.17-19 akt – kosztorys E.'s nr 1951)

W wyniku zawartej w dniu 31 marca 2016r. umowy cesji wierzytelności powód nabył prawa do roszczenia odszkodowawczego związanego z uszkodzeniem samochodu od poszkodowanej I. S. (umowa przelewu wierzytelności k.14 akt). Powód po nabyciu wierzytelności zlecił sporządzenie wyceny szkody. Kosztorys sporządzony w programie

A. opiewał na kwotę brutto 3 280,79 zł. (k.20-24 akt – kalkulacja kosztów naprawy z dnia 25.04.2016r.) W związku z powyższym powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Ponieważ strona pozwana odmówiła zapłaty, powód A. K. skierował pozew o uzupełnienie odszkodowania z tytułu uszkodzenia auta w kwocie 1 833,44 zł oraz dodatkowo kwoty 615 zł tytułem rekompensaty wydatków poniesionych przez powoda za wykonanie przez zewnętrznego rzeczoznawcę kalkulacji naprawy pojazdu w systemie A.. Wysokość wydatków została stwierdzona fakturą VAT wystawioną w dniu 10.05.2016r. przez (...) Sp. z o.o. w K. (k. 25 akt).

Zakres uszkodzeń pojazdu stwierdzony w postępowaniu likwidacyjnym przez ubezpieczyciela nie był sporny, ani kwestionowany przez powoda. Kwestią sporną pozostawało ustalenie wysokości odszkodowania należnego powodowi, jako nabywcy wierzytelności. Celem rozstrzygnięcia tej spornej kwestii dopuszczono dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, rekonstrukcji kolizji, wypadków i zdarzeń drogowych oraz wyceny wartości oraz kosztu i jakości napraw pojazdów samochodowych. Biegły sądowy mgr inż. K. S. w sporządzonej w dniu 29.11.2017r. opinii (k.95-105 akt) wyznaczył koszt naprawy wykorzystując program A.. W kosztorysach biegły zastosował stawkę za robociznogodzinę prac mechanicznych, blacharskich i lakierniczych, stosowaną w pierwszym półroczu 2016r. przez nieautoryzowane warsztaty naprawcze w rejonie zamieszkania poszkodowanej, w wysokości 90 zł/rbg. Wysokość stawki biegły ustalił w oparciu o własne doświadczenie i sukcesywnie wykonywane badanie rynku. Ponadto zdaniem biegłego przywrócenie samochodu C. do stanu jak sprzed szkody wymagało zastosowania oryginalnych części zapasowych oznaczonych symbolem jakości O. W związku z tym biegły w kosztorysie uwzględnił ceny ujętych w systemie nowych oryginalnych części zapasowych. Na podstawie sporządzonej kalkulacji, załączonej do opinii, biegły ustalił, że całkowity koszt niezbędny do poniesienia w celu przywrócenia samochodu C. do stanu jak sprzed kolizji drogowej z dnia 16 marca 2016r., w sposób zgodny z technologią narzuconą przez producenta pojazdu, przy uwzględnieniu stawki 90 zł/rbg prac naprawczych wynosił na dzień szkody: netto 2.686,51 zł, to jest brutto 3.304,41 zł. (k.98 akt)

Żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do opinii sporządzonej przez biegłego sądowego. W piśmie procesowym z dnia 4.04.2018r. pełnomocnik powoda podniósł, że kalkulacja sporządzona na zlecenie powoda w zakresie głównej kwoty odszkodowania jest bardzo zbliżona do wyceny wykonanej przez powołanego w sprawie biegłego sądowego, co dodatkowo wzmacnia stanowisko powoda (k.111-112 akt). Strona pozwana nie odniosła się do treści opinii.

W ocenie Sądu opinia sporządzona przez biegłego sądowego jest rzetelna, spójna, logiczna i koresponduje ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Ponadto z zeznań świadków I. S., czyli właścicielki uszkodzonego pojazdu oraz jej męża R. S. (k.85-86 akt) wynika, że kwota wypłacona przez pozwaną (...) SA tytułem odszkodowania była zbyt niska, aby przeprowadzić pełną naprawę pojazdu. Dlatego R. S. we własnym zakresie dokonał prowizorycznych napraw, kupując niezbędne części przez Internet. Dzięki temu przez krótki okres czasu poszkodowana mogła jeszcze korzystać z pojazdu, a następnie go sprzedano. Świadkowie zaprzeczyli też, aby przedstawiciele (...) proponowali im bezgotówkową formę naprawy pojazdu, bądź wskazywali zakład naprawczy, który mógłby wykonać naprawę w ramach oferowanego przez (...) odszkodowania. Przy czym z pisma z dnia 21.03.2016r. skierowanego przez pozwanego (...) SA do poszkodowanej wynika, że o takiej możliwości I. S. została standardowo powiadomiona. (k.61 akt)

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że żądanie zapłaty dodatkowego odszkodowania w kwocie 1.833,44 zł dochodzonej pozwem na rzecz powoda, jako nabywcy wierzytelności, zostało udowodnione i jest w pełni uzasadnione. Sąd podziela w całości stanowisko wyrażone przez stronę powodową z powołaniem na uchwałę podjętą przez Sąd Najwyższy w składzie 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012r. III CZP 80/11. Za utrwalony już w orzecznictwie sądów powszechnych należy uznać pogląd, iż poszkodowany, a więc i jego następca prawny, może domagać się na podstawie art. 363 kc od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej odszkodowania ustalonego według cen oryginalnych części zamiennych i faktycznych stawek robocizny, stosowanych przez warsztaty w miejscu zamieszkania poszkodowanego. Nieistotnym dla rozstrzygnięcia jest przy tym okoliczność, czy naprawa przedmiotowego pojazdu została dokonana i za jaką kwotę. W ocenie Sądu nie ma żadnych podstaw aby przyjąć, że zastosowanie nowych oryginalnych części zapasowych, to jest zakwalifikowanych do wymiany okładziny tylnej zderzaka i listwy ozdobnej tylnej zderzaka,

prowadziło do wzbogacenia poszkodowanego, czy też zwiększenia wartości pojazdu. Wartość tych części biegły sądowy wycenił na kwotę 1 192,03 zł netto. Tymczasem według kalkulacji kosztów naprawy sporządzonej w postępowaniu likwidacyjnym przyjęto wartość części zamiennych w kwocie 548,34 zł (k.18 akt), czyli zaniżono je o połowę.

W ocenie Sądu wartość szkody ustalona w oparciu o specjalistyczną opinię biegłego sądowego, która potwierdziła zasadność roszczeń strony powodowej odpowiada zasadom wynikającym z przepisów art.361 kc, art. 363 kc oraz art. 822 kc.

Sąd uwzględnił także żądanie pozwu w zakresie zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy sporządzonej na zlecenie powoda przed skierowaniem sprawy na drogą sądową w wysokości 615 zł. W tym zakresie przyjmuje się również w orzecznictwie sądów powszechnych, że koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu, bowiem koszt ten mieści się w ramach odszkodowania należnego tytułem naprawienia szkody – w ramach pokrycia poniesionej straty, o czym mowa w art. 361 § 2 kc. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18.05.2004r. sygn. III CZP 24/04, wyroki Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 14.10.2008r. sygn. I C 283/08, Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 28.07.2009r. sygn. I C 560/08, Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 22.10.2009r. sygn. I C 1019/09) Przyjmuje się, że skoro dla ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu konieczna jest wiedza specjalistyczna, to wydatek poniesiony na pokrycie kosztów ekspertyzy mieści się w granicach poniesionej szkody. Pozwany nie kwestionował tego, że zwrot kosztów ekspertyzy należałby się poszkodowanemu. W ocenie Sądu, skoro to powód, już nabyciu wierzytelności z tytułu należnego poszkodowanej I. S. odszkodowania za uszkodzenie jej pojazdu w wypadku komunikacyjnym, poniósł koszt ekspertyzy, jako nabywca wierzytelności z tego tytułu ma prawo żądać od pozwanego zwrotu poniesionych kosztów ekspertyzy. Tym bardziej, że opinia sporządzona przez biegłego sądowego w ramach niniejszego postępowania potwierdziła prawidłowość ekspertyzy sporządzonej na zlecenie powoda przed wszczęciem postępowania. Koszt ten był więc niezbędny dla określenia żądania pozwu i skalkulowania wysokości należnego odszkodowania przez powoda, który co prawda trudni się działalnością związaną z oceną ryzyka i szacowaniem poniesionych strat, ale nie posiada specjalistycznej wiedzy w zakresie kalkulacji kosztów naprawy pojazdów. (k.12 akt – zaświadczenie o prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej)

Odnośnie żądania zapłaty odsetek za opóźnienie w zapłacie kwoty 1.833,44 zł Sąd uznał ich zasadność począwszy od dnia 7.02.2017r. Powód domagał się zasądzenia odsetek od dnia 17.04.2016r. z uwagi na upływ 30-dniowego terminu od zgłoszenia szkody, w którym strona pozwana miała obowiązek dokonać likwidacji szkody zgodnie z art.14 ust.1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2018.473 j.t.). Natomiast strona pozwana podnosiła, że poszkodowana I. S. nie kwestionowała wysokości wypłaconego jej odszkodowania, a z roszczeniem o wypłatę dodatkowej kwoty wystąpił dopiero powód po nabyciu wierzytelności, w oparciu o kalkulację naprawy z dnia 25.04.2016r. Powód twierdził przy tym, że pismem z dnia 6 maja 2016r. wezwał stronę pozwaną do zapłaty dochodzonej kwoty wraz z odsetkami z dnia 17.04.2016r. Pisma tego nie załączono jednak do akt sprawy, nie wiadomo też w jakiej dacie dotarło do strony pozwanej.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że zgodnie z art. 455 kc roszczenie stało się wymagalne dopiero z chwilą wezwania strony pozwanej do zapłaty, bowiem w okresie do 17.04.2016r. strona pozwana nie została powiadomiona o dodatkowych roszczeniach poszkodowanej, czy też powoda jako nabywcy wierzytelności. Skoro powód nie wykazał wcześniejszej daty wymagalności roszczenia, Sąd przyjął jako datę wymagalności dzień sporządzenia przez pozwanego odpowiedzi na pozew, to jest 7.02.2017r. (k.59 akt). Odpis pozwu doręczono stronie pozwanej w dniu 2.02.2017r. (k.77 akt), a więc do dnia sporządzenia odpowiedzi na pozew strona pozwana miała możliwość przeanalizowania swojego stanowiska i zaproponowania powodowi chociażby polubownego rozwiązania sprawy. Tymczasem wbrew przedstawionym przez powoda dowodom pozwany wnosił o oddalenie powództwa w całości. Zatem w ocenie Sądu od dnia 7.02.2017r. powód zgodnie z art. 481 kc może domagać się od pozwanego odsetek za opóźnienie w zapłacie dochodzonej należności.

W pozostałym zakresie obejmującym roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie od dnia 17.04.2016r. powództwo jako bezzasadne zostało oddalone.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc. Na koszty zasądzone od pozwanego (...) SA na rzecz powoda składają się: opłata sądowa w kwocie 123 zł, zwrot kosztów opinii biegłego sądowego w kwocie 643,14 zł oraz koszty zastępstwa procesowego powoda w stawce minimalnej, wynoszącej zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych 1 200 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa.